

Ανιδιοτελής αγάπη: Η αδιάκοπη συντροφιά με τον Κύριο Ιησού Χριστό

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)



Ἡ ἐκκλησιαστικὴ περίοδος τοῦ Τριωδίου καὶ εἰδικότερα ἡ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ ποὺ εἶναι ἓνα μεγάλο πνευματικὸ ταξίδι, μᾶς φανερῶνει ὅτι τὸ κυριώτερο ἐφόδιο, γιὰ τὸ πιὸ οὐσιαστικὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ ἀγάπη ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸ θέμα στοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. κε΄ 25-40). Ὅταν ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ νὰ μᾶς κρίνει στοῦ τέλους τοῦ ταξιδιοῦ τῆς παρούσης ζωῆς μας τὸ κριτήριό Του θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη – ὄχι ἓνα ἀπλὸ ἀνθρωπιστικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ ἀφηρημένη δικαιοσύνη καὶ γιὰ κάποιους, ἀνώνυμους «φτωχοὺς», ἀλλὰ ἡ συγκεκριμένη καὶ προσωπικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς μὲ φέρνει σὲ ἐπαφὴ στὴ ζωὴ μας.

Αὐτὴ ἡ διάκριση εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιατί σήμερα ὅλο καὶ περισσότερο ταυτίζουμε τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη μόνον μὲ τὶς πολιτικὲς, οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς φροντίδες, ἀξιόλογες μὲν, ἀλλὰ μᾶς ἀποπροσανατολίζουν ἀπὸ τὸ καθημερινὸ καθῆκον ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἄμεσο πλησίον μας. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ἡ «δυνατὴ ἀδυνατότητα» νὰ βλέπω τὸ Χριστὸ στοῦ πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου, ὁποιοσδήποτε κι ἂν εἶναι αὐτός, καὶ τὸν ὁποῖο ὁ Θεός, μέσα στοῦ αἰώνιο καὶ μυστηριώδες σχέδιό Του, ἔχει ἀποφασίσει νὰ

φέρει μέσα στη ζωή μου ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ τὸν φέρει κοντὰ μου, ὄχι σὰν μιὰ εὐκαιρία γιὰ «καλὴ πράξη» ἢ γιὰ ἐξάσκηση τῆς φιλανθρωπίας μου, ἀλλὰ σὰν ἀρχὴ μιᾶς ἀδιάκοπης συντροφιάς μετὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. «εἰ ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐποιήσατε, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 40)...

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι πολὺ πέραν ἀπὸ τὴν «κοινωνικὴ δραστηριότητα» μετὰ τὴν ὁποία συχνὰ σήμερα ταυτίζεται ὁ Χριστιανισμός. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μετὰ κοινωνικὴ δραστηριότητα τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης δὲν εἶναι συνήθως τὸ «πρόσωπο» ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, δηλαδή μιὰ ἀφηρημένη μονάδα μιᾶς, ὄχι λιγότερο, ἀφηρημένης Ἀνθρωπότητας.

Ἀλλὰ γιὰ τὸ Χριστιανισμό, ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι «ἀξιαγάπητος» καὶ μοναδικὸς ἀκριβῶς γιατί εἶναι «πρόσωπο», εἰκόνα Θεοῦ.

Ἡ κοινωνικὴ δραστηριότητα ἐνεργεῖ ἐν πολλοῖς στὸ ὄνομα τῆς δικαιοσύνης, τοῦ νόμου, μιᾶς εὐτυχίας ποὺ πρόκειται νὰ ἔρθει, νὰ κερδιθεῖ, ἐμπλέκεται μετὰ τὴ «δημοσιότητα», τὸ «φαίνεσθαι», καὶ εἶναι συνήθως «φουτουριστικὴ» στὴν προσέγγισή της.

Στὴν Ὁρθόδοξη πνευματικότητα τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Σημαντικὸ εἶναι ἡ ἔκφασή τῆς θυσιαστικῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, στὸ ἐδῶ καὶ στὸ τώρα, καὶ μετὰ ἀναφορὰ στὸ «ἔφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Οἱ δύο αὐτὲς στάσεις δὲν ἀποκλείουν ἡ μία τὴν ἄλλη. Οἱ χριστιανοὶ, βεβαιότατα, ἔχουμε εὐθύνες ἀπέναντι «στὸν κόσμον τοῦτο» καὶ πρέπει νὰ τὶς ἐκπληρώσουμε. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ περιοχὴ τῆς «κοινωνικῆς δραστηριότητας» ποὺ ἀνήκει ἐντελῶς στὸν «κόσμον τοῦτο». Ὅπωςδήποτε ὅμως ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη σκοπεύει καὶ πέρα ἀπὸ τὸν «κόσμον τοῦτο». Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἀκτίνα «ἄλλης ἐλπίδος», ἐκδήλωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὑπερβαίνει καὶ συντρίβει ὅλους τοὺς περιορισμούς, ὅλες τὶς «συνθῆκες» τοῦ κόσμου τούτου διότι τὸ κίνητρό της, ὁ σκοπὸς της, καθὼς καὶ ἡ ὁλοκλήρωσή της εἶναι ἡ ἀναφορὰ στὸν Θεὸ διὰ τῆς θυσιαστικῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης στὸν «ἄνθρωπον» καὶ διὰ τῆς διακριτικῆς χρήσεως τῶν πραγμάτων.

Ἡ πραγματικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄχι ἀπλῶς νὰ ὑπενθυμίζει ἀλλὰ κυρίως νὰ ἀφυπνίσει στὸν ἄνθρωπον τὴν κλήση του, ποὺ εἶναι νὰ πλημμυρίσει τὸν πεπτωκότα κόσμον μ' αὐτὴ τὴν ἰδιαίτερη ἀνιδιοτελὴ προσωπικὴ ἀγάπη, γνωρίζοντας ὅτι ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ποὺ «ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», ἡ μόνη νίκη ποὺ διαρκεῖ καὶ μεταμορφώνει εἶναι ἡ νίκη τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ἡ παραβολὴ γιὰ τὴν Κρίση ἀναφέρεται στὴ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ ἀφορᾷ κάθε ἄνθρωπον. Δὲν εἴμαστε ὅλοι καλεσμένοι νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα, ὅμως

ὁ καθένας μᾶς ἔχει λάβει τὸ δῶρο καὶ τὴ χάρη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ξέρουμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τελικὰ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπ’ αὕτη τὴν προσωπικὴ ἀγάπη, ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀναγνωρίζεται δηλαδή ἡ μοναδικότητα τῆς ψυχῆς μας, στὴν ὁποία ἀντανακλᾶται ὅλη ἡ ὁμορφιὰ τῆς δημιουργίας μ’ ἓνα ξεχωριστὸ τρόπο.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βρισκόμεθα «ἐν φυλακῇ», εἴμεθα «πεινῶντες καὶ διψῶντες», ἀκριβῶς γιατί ἀναζητοῦμε αὐτὴ τὴν προσωπικὴ ἀγάπη. Τέλος, πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ὅσο στενὰ καὶ περιορισμένα καὶ ἅν εἶναι τὰ πλαίσια τῆς προσωπικῆς μας ὑπαρξης ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς δημιουργήθηκε ὑπεύθυνος γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔγινε ὑπεύθυνος ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ δώρου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, εἴτε ἔχουμε εἴτε δὲν ἔχουμε ἀποδεχτεῖ αὐτὴ τὴν εὐθύνη, εἴτε ἀγαπήσαμε εἴτε ἀρνηθήκαμε τὴν προσφορὰ αὐτῆς τῆς ἰδιαίτερης ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, εἴτε ἐν ταπεινώσει αἰσθανθήκαμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἴτε ἐξ ἐγωισμοῦ παραπονούμεθα ὅτι στερηθήκαμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη, πρόκειται νὰ κριθοῦμε μὲ τὸ μέτρο «ἔφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄,40).

Ἀπὸ τό βιβλίον τοῦ π. Ἀλέξανδρου Σμέμαν

«Μεγάλη Σαρακοστή - Πορεία πρὸς τό Πάσχα», Ἐκδόσεις «Ἀκρίτας»

Ἐπιμέλεια κειμένων: Πρωτοπρ. Γεώργιος Καλαντζῆς

Φεβρουάριος 2019

Ἐκ τοῦ ιστοτόπου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γερασίμου Ἰλισίων

ΦΩΤΟ: Ἰησοὺς Χριστὸς Ζέκιος Νικόλαος